

Sygn. akt IV Ua 27/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2014r.

Sąd Okręgowy Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Zielonej Górze

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Bogusław Łój spr

Sędziowie : Sędzia SO Hanna Rawska

Sędzia SO Roman Walewski

Protokolant : st.sek.sąd.R. Duchnicka - Tylutka

po rozpoznaniu w dniu **17 grudnia 2014r. w Zielonej Górze**

na rozprawie

sprawy z odwołania **M. W.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.**

o zasiłek chorobowy

na skutek apelacji **odwoływającego**

od wyroku Sądu Rejonowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Z. G.

z dnia 9.09.2014r. (Sygn. akt IV U 203/14)

oddala apelację,

sygn. akt IV Ua 27/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 03.03.2014 r. znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.odmówił M. W.prawa do zasiłku chorobowego za okres od 09.10.2013 r. do 06.01.2014 r.

Wnioskodawca M. W. w odwołaniu od decyzji wniósł o nakazanie pozwanemu wypłacenia zasiłku chorobowego za okresy wskazane w zwolnieniach lekarskich.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 9 września 2014 r., sygn. akt IVU 203/14, Sąd Rejonowy w Z. G. Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie.

Sąd Rejonowy ustalił, że wnioskodawca M. W. był niezdolny do pracy z powodu choroby w okresie od 09.06.2011 r. do 07.12.2011 r., tj. 182 dni (zasiłek chorobowy) oraz od 08.12.2011 r. do 01.12.2012 r., tj. 360 dni (świadczenie

rehabilitacyjne). W czasie pobierania świadczenia rehabilitacyjnego wnioskodawca otrzymał kolejne zwolnienia lekarskie, wykraczające również poza okres pobierania świadczenia rehabilitacyjnego.

Wnioskodawca nie przedłożył w organie rentowym zaświadczeń o czasowej niezdolności do pracy wydanych na okres od 01.08.2013 r. do 10.10.2013 r.

W zaświadczeniu płatnika składek wskazano, że w okresie od sierpnia do września 2013 r. wnioskodawca był nieobecny w pracy z przyczyn usprawiedliwionych. Wg dokumentacji rozliczeniowej złożonej przez płatnika składek nie wykazano przychodu z tytułu wykonywania pracy, lecz z tytułu zasiłku chorobowego (bez podania jego kwoty).

Decyzją z dnia 13.03.2013 r. pozwany odmówił wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z uwagi na brak wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego.

Kolejnymi decyzjami organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do zasiłku chorobowego za poszczególne okresy. Sąd Rejonowy wZ. G. wyrokiem z dnia 13.02.2014 r. oddalił odwołanie wnioskodawcy od tych decyzji, a następnie Sąd Okręgowy w Zielonej Górze wyrokiem z dnia 10.06.2014 r. oddalił apelację wnioskodawcy.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy zważył, że odwołanie okazało się niezasadne, powołując przepisy ustawy z dnia 25.06.1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. z 2014 r. poz. 159).

W ocenie Sądu Rejonowego z zebranych dowodów w sposób oczywisty wynika, że wnioskodawca był nieprzerwanie niezdolny do pracy w okresie od 09.06.2011 r. do 01.12.2012 r. (w ramach okresu zasiłkowego i pełnego okresu świadczenia rehabilitacyjnego), a następnie nadal był nieprzerwanie niezdolny do pracy od 27.11.2012 r. do 04.03.2013 r. Jak ustalił Sąd Rejonowy w Zielonej Górze w sprawie o sygn. akt IVU 228/13, kolejna niezdolność do pracy wnioskodawcy powstała w dniu 06.03.2013 r. Okres od 06.03.2013 r. i kolejne nieprzerwane okresy niezdolności do pracy do 03.08.2013 r. zostały wliczone do tego samego okresu zasiłkowego.

Sąd I instancji uznał, iż wnioskodawca był nieprzerwanie niezdolny do pracy do dnia 03.08.2013 r., a ponadto od 01.08.2013 r. do 06.01.2014 r., wskutek czego nie nabył prawa do nowego okresu zasiłkowego. Wnioskodawca posiadał bowiem zaświadczenie o czasowej niezdolności do pracy (ZUS ZLA) również w okresie od 01.08.2013 r. do 10.10.2013 r., którego nie przedłożył organowi rentowemu.

Dzień zaprzestania wykonywania pracy nie stanowił w świetle powyższego okoliczności istotnej dla rozstrzygnięcia sporu, skoro wnioskodawca miał wystawione przewidziane prawem zaświadczenia lekarskie. Ponadto w zaświadczeniu płatnika składek wskazano, że od sierpnia do września 2013 r. wnioskodawca był nieobecny w pracy z przyczyn usprawiedliwionych, a wg dokumentacji rozliczeniowej nie wykazano przychodu z tytułu wykonywania pracy, lecz z tytułu zasiłku chorobowego.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł wnioskodawca, wnosząc o przyznanie wnioskowanych w odwołaniu od zaskarżonej decyzji kwot pieniężnych. W uzasadnieniu podał, że wyrok Sądu Rejonowego opiera się na niewłaściwych przepisach oraz niewłaściwej interpretacji przepisów, podkreślając, iż niezłożenie zwolnienia lekarskiego organowi rentowemu równoznaczne jest z tym, że nie chorował i był w pracy.

Rozpoznając apelację Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się nieuzasadniona.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń i wydał trafne, odpowiadające prawu rozstrzygnięcie. Logicznie uzasadnił swoje stanowisko. Sąd Okręgowy w całej rozciągłości podziela zarówno ustalenia faktyczne, jak i ocenę prawną Sądu I instancji, zatem nie zachodzi konieczność ich powtarzania (por. wyrok Sądu Najwyższego z 08.10.1998 r., II CKN 923/97, OSNC 1999/3/60). Odnosząc się do zarzutów apelacji podnieść należy, że w żaden sposób nie podważają one prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu I instancji. Ocena prawna zawarta w

rozstrzygnięciu Sądu I instancji obejmująca dokonaną przez ten Sąd wykładnię zastosowanych przepisów prawa materialnego i procesowego nie budzi zastrzeżeń Sądu Okręgowego.

Na wstępie zaznaczyć należy, iż stan faktyczny sprawy nie był co do istoty sporny pomiędzy stronami, wnioskodawca nie zaprzeczał bowiem w toku postępowania, że posiadał zaświadczenia o czasowej niezdolności do pracy wydane na okres od 01.08.2013 r. do 10.10.2013 r. oraz że nie przedłożył tych zaświadczeń organowi rentowemu. Wnioskodawca dążył jedynie do ustalenia, iż pomimo powyższych okoliczności wspomniany okres należy uznać za okres przerwy pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy, w związku z czym na podstawie przepisów ustawy z dnia 25.06.1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. Dz.U. z 2010 r., Nr 77, poz. 512 z późn. zm.) przysługiwałoby mu prawo do ponownego przyznania zasiłku chorobowego. Zgodnie bowiem z art. 8 tej ustawy, zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 – nie dłużej jednak niż przez 182 dni. Zgodnie z art. 9, do okresu zasiłkowego wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy (ust. 1), a ponadto okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni (ust. 2).

Istotą tego rozwiązania jest oddzielenie stanów przemijających od ustabilizowanych i zapobieżenie sytuacji, w której rozpoczynanie biegu okresu zasiłkowego z każdą następującą po sobie w krótkich odstępach czasu niezdolnością do pracy od nowa stwarzałoby możliwość pobierania zasiłków bez ograniczeń, podczas gdy ubezpieczony kwalifikowałby się w istocie do renty z tytułu niezdolności do pracy (tak: Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 6 listopada 2008 r., sygn. II UK 86/08, LEX nr 566009).

Tak więc, by wnioskodawca nabył od nowa prawo do zasiłku chorobowego, niezbędna była przerwa w niezdolności do pracy określona w art. 9 ust. 2 powołanej ustawy.

Sąd Rejonowy prawidłowo tymczasem ustalił, że w okresie do 03.08.2013r., a także od 01.08.2013 r. do 06.01.2014 r. wnioskodawca był nieprzerwanie niezdolny do pracy. Skoro bowiem z zaświadczeń o czasowej niezdolności do pracy wynika bezspornie, że niezdolność do pracy istniała, to okoliczność nieprzedłożenia tych zaświadczeń organowi rentowemu nie ma znaczenia. Stwierdzenia wnioskodawcy w przedmiocie faktycznego wykonywania przez niego pracy, nawet gdyby okazały się zgodne ze stanem faktycznym, nie mogłyby prowadzić do skutecznego zaskarżenia wyroku Sądu I instancji, który trafnie powołuje się na pogląd, zgodnie z którym to dzień określony w zwolnieniu lekarskim jako termin wystąpienia niezdolności ma kluczowe znaczenie, a nie data faktycznego zaprzestania wykonywania pracy przez ubezpieczonego. Zaświadczenia lekarskie, o których mowa w art. 55 powołanej ustawy, mają decydujące znaczenie dla ustalenia niezdolności do pracy wnioskodawcy w okresie od 01.08.2013 r. do 10.10.2013 r.

Mając powyższe na uwadze, zgodnie z art. 385 k.p.c., Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.